

avant...!

figueres 23 març 1932 - n.º 14

periòdic d'esquerra

redac. muralla, 17. 3.er. 1.ra

un deure que s'imposa

Els desenfrenaments del nostre viure actual i les malstrugues sensibilitats materials - instigades per qui les necessita per adobar el terreny on poder desenrotllar les sexes ambicions - amb la col·laboració del materialisme històric i a desgrat de la nostra individualitat, ens absorbeixen el curs de les jornades i no donen espai a la concentració que us és convenient per sostroure de la meditació el parèntesi que uneixi i ordeni les experiències viscudes amb les que hem de tenir en l'esdevenidor.

Així ens trobem que unes conciències que un dia es juntaren per un sol objectiu, avui automàticament es senten desplaçades i veuen la necessitat de reintegrar-se a la lluita en el lloc on els dicta el seu subconscient.

Existeix un ritme. Defugir d'aquest ritme accelerat de la humanitat és confinar-se a l'ostracisme. Plantar-li cara ja no és cosa fàcil puix que pressuposa un aixafament per indiscreció.

D'aquesta forma els somniadors que anhelan una millor fraternitat entre els homes, es veuen obligats a decidir-se per dos únics camins oposats completament; col·laboradors d'una societat putrefacta i en vies de descomposició o promulgar per una societat nova més humana i més justa.

Les forces de lluita cada dia són menys seccionades i els objectius més clars; desposseïts i necessitats contra posseïdors i malversadors; humans contra inhumans; francs i nobles contra hipòcrites i ambiciosos.

S'imposa una definició abstracta car una posició neutral en mig d'aquestes dues tendències ara ja és gairebé impossible. Més encara si garbellem els nostres sentiments, sense mediatització de cap mena ens situarem enfront de dues determinacions; acomodament que vol dir submissió o inquietud que vol dir renovació.

La prova palesa de les nostres afirmacions és la situació crítica del partit polític que en uns moments àlgids féu possible l'alçament cívic del poble català.

La fallida massa prompta de l'empenta vigorosa del primer moment, l'invariable i torturador quadrament a les lleis establertes, d'obediència als designis de l'Estat i a les ordenances municipals, tot això agreujat amb l'imperatiu d'enfront nostre de decantar-nos a favor dels uns o dels altres, com hem indicat anteriorment, anul·la totes les possibilitats, viables fins avui, de fer obra positiva des d'una situació neutral.

Concretament, si volem ésser fidels als dictats de la nostra consciència cal que ens sincerem nosaltres mateixos i no ens apartem de la ruta per la qual els nostres germans caminen vers un viure canviat.... més humanitari, més just.

J. V. CAMPS.

Els defensors(?) dels interessos municipals han dit pistolers als obrers del Sindicat Únic.

Ja ho dixeran ells!

No tenim vergonya.

full quinzenal

comencem a respirar

Sembla que aquest any ens lliurarem d'aquelles carnavalades que es feien a la majoria de pobles i poblets, amb motiu de la setmana santa.

Exhibicions de figures de guix. Homes disfressats. Senyors de prominent ventrell, aguantant uns ciris. Estrena de trajes. Pudor d'encens. Desfilada de ventiladors.

Arribem a creure que els catòlics enyoren el règim anterior. No es estrany que públicament cridin: «Muera la niña». No en tenen prou dels amplis temples per expansionar-se, tenen necessitat de més camp d'acció; freturen, ara com abans, ésser amos i senyors, imposar la seva santa (?) voluntat.

Cada dia més, ho hem de reconèixer, els prejudicis nefastos, que en sí porta la religió, es van deixant de banda, i el sentiment liberal del poble va conquerint noves fites de renovació espiritual.

Ahir era l'expulsió dels jesuïtes, avui és no permetre manifestacions públiques que perjudiquen el lliure pensar, demà serà la separació definitiva de l'església i l'Estat.

Els ciutadans veritablement creients han de restar joiosos, car així s'acabarà la hipocresia.

I els que no creiem, podrem viure amb molta més tranquil·litat, sense haver d'ésser forçats espectadors d'aquells sucosos «rosaris de l'aurora», d'aquells «salve Maria» cantats per tot l'estat major parroquial, d'aquelles processons de la «sang», i altres i altres moixigangues callejeras.

Cal deixar lliure la consciència.

Qui senti vocació religiosa ja trobarà on poder sadollar-se'n.

No és lògic que d'unes doctrines de germanor se'n faci un estre per azotar la humanitat.

MARIUS SUIRAM.